

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 18/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. V. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 So 45/2006 z 18. júla 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. V. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. novembra 2006 doručené podanie MUDr. V. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorom namieta porušenie svojich bližšie neoznačených práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 So 45/2006 z 18. júla 2006.

Vychádzajúc z obsahu podania ústavný súd ho posúdil ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) konštatujúc zároveň, že toto

podanie nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ v predmetnom podaní, ktoré označil ako „*Odvolanie (dovolanie?) proti Rozsudku Najvyššieho súdu SR*“, okrem iného uvádza, že

„NS SR potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. februára 2006 č. k. 1 Sd 192/2005-31, ktorým KS potvrdil rozhodnutie S. B. zo dňa 8. júna 2005 č. 470 523 7100.

Týmto rozhodnutím mi odporkyňa zastavila od 02. 08. 2005 výplatu invalidného dôchodku s odôvodnením, že som sa nepodrobil vyšetreniu, na ktoré som bol predvolaný za účelom zistenia môjho zdravotného stavu.

Súd nevypočul svedkov, ani sa nezaoberal dôkazmi, ako je skutočnosť, že som sa podrobil všetkým vyšetreniam, ktoré boli aktuálne a mojím obvodným lekárom bolo vypísané aj tlačivo 400 pre posudkového lekára. Nakoľko posudkový lekár žiadal hlavne psychiatrické vyšetrenie, toto som odmietol s poukazovaním, že je to hrubý zásah do mojích ľudských a občianskych práv, pretože tieto vyšetrenia komisia už v minulosti opakovane mala, a neboli rešpektované.

Od r. 1984, kedy som odišiel z protialkoholickéj liečby duševne zdravý a práceschopný, ma žiaden psychiater na psychickú chorobu neliečil. Všetky odborné vyšetrenia, vrátane súdnoznaleckého posudku - znalcov psychiatrov, a znaleckého posudku vypracovaného odborníkmi z Medzinárodnej asociácie proti politickému zneužívaniu psychiatrie, hovoria jasne, že od r. 1984 som bol a som duševne zdravý a práceschopný.

Preto som nevidel, a doposiaľ nevidím dôvod, aby som sa mal opakovane znovu a znovu na príkaz posudkových lekárov podrobovať psychiatrickému vyšetreniu. Ide o nehoráznú diskrimináciu, útlak, šikanu a poškodzovanie mojich Ústavou SR a medzinárodným dohovorom zaručených základných ľudských práv a slobôd“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že sa sám dal vyšetriť renomovaným psychiatrom aj psychológom a odborné nálezy poskytol tiež najvyššiemu súdu. Preto podľa neho

neobstojí tvrdenie, že mu výplata invalidného dôchodku bola zastavená podľa § 112 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Najvyššiemu súdu sťažovateľ vyčíta aj to, že sa v napadnutom rozhodnutí napriek jeho upozorneniu nevysporiadal so skutočnosťou, že v danej veci ide o taký prípad, „... keď bola kontrola zdravotného stavu nariadená poistencovi podľa § 263 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, o ktorom sa Ústavný súd SR vo svojom náleze zo dňa 7. júna 2006 vyslovil, že je v nesúlade s č. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Sťažovateľ sa v nadväznosti na uvedené domáha, aby ústavný súd „... urýchlene odstránil protizákonný a protiústavný stav, ktorý mi spôsobila odporkyňa S. B. svojim konaním aj Najvyšší súd SR“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 a § 49 až 56 zákona o ústavnom súde, pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 So 45/2006 z 18. júla 2006, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Sd 192/2005 z 10. februára 2006 v jeho právnej veci proti S. B., v konaní o výplatu invalidného dôchodku poškodil jeho „... Ústavou SR a Medzinárodným dohovorom...“ zaručené ľudské práva a slobody.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je právomoc ústavného súdu subsidiárna; to znamená, že ústavný súd poskytuje fyzickej osobe alebo právnickej osobe ochranu základných práv a slobôd vtedy, ak im túto ochranu neposkytne všeobecný súd.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu právam sťažovateľa neposkytujú všeobecné súdy na základe opravných prostriedkov jemu dostupných, ktoré možno považovať za účinné právne prostriedky ich nápravy.

Z obsahu sťažnosti a z predloženého súvisiaceho spisového materiálu krajského súdu vyplýva, že v okolnostiach prípadu sťažovateľ nevyčerpal všetky prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v systéme všeobecných súdov účinne poskytuje, keďže nepodal dovolanie proti namietanému rozsudku najvyššieho súdu, a to napriek tomu, že podľa ustanovenia § 250s ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) bol tento mimoriadny opravný prostriedok proti označenému rozsudku najvyššieho súdu prípustný. Vo veciach dôchodkového zabezpečenia možno totiž podľa označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku využiť všetky opravné prostriedky s výnimkou obnovy konania, a to bez ohľadu na to, že vo veci rozhoduje najvyšší súd ako odvolací súd.

Ústavou daná právomoc ústavného súdu neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je táto založená zákonom alebo na základe zákona, t. j. v danom prípade na základe uplatnenia postupu podľa prvej vety § 250 ods. 2 OSP, časť za bodkočiarkou. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická osoba (alebo právnická osoba) nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy.

Aj podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. I. ÚS 161/02).

Preto v súlade s ustanovením čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde nie je daná právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Vychádzajúc z princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nedostatok právomoci nemožno odstrániť, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti, ktorá v predloženej podobe, ako už bolo uvedené, neobsahovala náležitosti ustanovené v zákone o ústavnom súde (napr. rozhodnutie II. ÚS 187/06).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007